

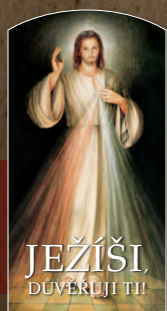
APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„KDYŽ JSEM
UMÍRAL NA KŘÍŽI,
NEMYSLEL JSEM
NA SEBE, ALE NA
UBOHÉ HŘÍŠNÍKY
A K OTCI JSEM SE
ZA NĚ MODLIL.“

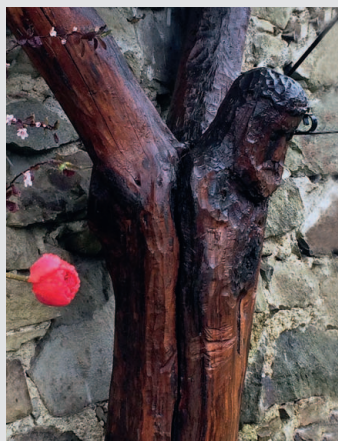
(DEN. 324)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2023
18. ROČNÍK

1

Drazí čtenáři „Apoštola“, začátkem tohoto roku jsme se rozloučili s Benediktem XVI., který jednou řekl: „Smrtí končí pozemská zkušenost, ale smrtí zároveň pro každého z nás za hranicemi času začíná plný a nepomíjející život.“

Slavíme zmrtvýchvstání Ježíše Krista a jsme pozváni vstoupit nejen do prázdného hrobu, ale především do nového života, který se díky utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista před námi otevírá.

Prejeme Vám a Vaším blízkým požehnané Velikonoce. Ať Světlo Kristovo se stane Vaším světlem a pokoj a radost Kristův Vaším pokojem a radostí. Ať naděje, která pramení z velikonoční události, neustále Vás obklopuje a naplňuje smyslem a vděčností Váš život. Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Małgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Na úvod: Benedikt XVI.	
Kdo má naději, žije jinak	3
P. Jaroslav Brož:	
Naděje neklame	6
P. Wojciech Zubkowicz, SAC	
Opustit hrob	8
Jiří Vítovec:	
Má modlitba praktický dopad?	10
Rozhovor:	
Mons. David Tencer, OFM Cap.	14
Benedikt XVI.:	
Člověk očekává milosrdenství	19
Milosrdní Samaritáni z Markové	20
Kniha milosrdenství	26
Casa Hogar: domov pro děti z ulice	28
Benedikt XVI.:	
Člověk potřebuje lásku naprostou	33
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	34
Korunka s radiem Proglas	36
Lectio divina / Nabídka obrazů	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace	39

Kdo má naději, žije jinak

„Naděje“ je jedním ze základních slov biblické víry – do té míry, že se nám může zdát, jako by se označení „naděje“ a „víra“ mohla na mnoha místech vzájemně zaměňovat. List Židům proto velmi úzce spojuje „plnost víry“ (10,22) a „neochvějně vyznání naděje“ (10,23). Také když První list Petrův vybízí křesťany k ustavičné připravenosti dát odpověď ohledně logiky – smyslu či důvodu – jejich naděje (srov. 3,15), je „naděje“ ekvivalentem „víry“.

Do jaké míry bylo vědomí prvních křesťanů určováno tím, že byli obdařeni spolehlivou nadějí, je patrné při srovnání jejich křesťanského života s životem ještě před přijetím víry nebo s životní situací stoupenců jiných náboženství. Pavel Efesanům připomíná, jak ještě předtím, než přijali Krista, byli „bez naděje a bez Boha na světě“ (Ef 2,12). Ví samozřejmě o tom, že bohy měli, že měli náboženství, nicméně tito bohové se ukázali být velmi pochybnými a z rozporuplných mýtů nevyzařovala žádná naděje. Byť měli bohy, byli „bez Boha“, tedy ve světě temnoty, očekávající temnou budoucnost. „In nihil ab nihilo quam cito recidimus,“ (Jak rychle z ničeho upadáme do ničeho.) vyjadřuje bez příkrášlení jeden dobový epitaf to, na co Pavel naráží. Stejně

píše i v listu Soluňanům: Nesmíte se „rmoutit jako ti, kdo nemají naděje“ (1 Sol 4,13).

I zde se křesťané odlišují tím, že mají budoucnost: ne že by do nejmenších podrobností věděli, co je čeká, ale obecně o životě vědí to, že neustí do prázdnoty. Budoucnost jako pozitivně jistá skutečnost zakládá životaschopnou přítomnost. Nyní tedy můžeme říci: křesťanství nebylo jen „dobrou zvěstí“ – sdělením do té doby neznámých obsahů. Dnešním jazykem řečeno, křesťanské poselství nebylo „informativní“, nýbrž „performativní“. To znamená, že evangelium není jen pouhým sdělením čehosi, co je možné se dozvědět, ale jde o sdělení, které účinně působí, vytváří skutečnosti a mění život. Temná vrata času, budoucnosti, byla otevřena dokořán. Kdo má naději, žije jinak; byl mu totiž darován nový život.

Efesané před tím, než poznali Krista, naději postrádali, protože byli „na světě bez Boha“. Kdo dospěje k poznání Boha – pravého Boha, ten přijímá naději. Bohužel my, kteří žijeme odjakživa s křesťanským pojmem Boha a zvykli jsme si na něj, jsme si téměř přestali uvědomovat, že máme naději, která vychází z reálného setkání s Bohem.

Příklad života africké dívky Josefíny Bakhity, prohlášené Janem Pavlem II. za svatou, nám může pomoci pochopit, co znamená setkat se poprvé a skutečně s Bohem. Narodila se asi v r. 1869 – sama přesné datum neznala – v súdánském Dárfúru. Jako devítileté děvčátko byla odchycena překupníky s otroky, kteří ji do krve zbili, načež byla pětikrát prodána na súdánských trzích. Naposledy se jako otrokyně dostala do služeb matky a manželky jednoho generála, kde byla dennodenně až do krve bičována; do konce života jí zůstalo na těle 144 jizev. Nakonec ji v r. 1882 koupil italský obchodník pro italského konsula Callista Legnaniho, který se kvůli postupu Mahdistů vrátil do Itálie. Po tolika úděsných majitelích, kterým až dosud Bakhita patřila, nyní poznala zcela jiného „pána“, „paron“, jak říkala v benátském dialektu, totiž živého Boha, Boha Ježíše Krista. Ve svém životě poznala pány, kteří ji přezírali a týrali ji nebo ji – v tom nejlepší případě – považovali za užitečnou otrokyni. Nyní se dozvěděla o „pánu“, který všechny majitele převyšuje, že je Pánem všech pánů a je to velmi dobrý Pán, zosobněná dobrota. Zakusila, že tento Pán zná i ji, stvořil ji a opravdu ji miluje. Uvědomila si tak, že i ji někdo miluje a ten někdo je nejvyšším „Pánem“, před nímž jsou všichni ostatní páni jen ubohými služebníky. On ji znal, miloval a očekával. Navíc se tento Pán sám nechal zbít a nyní ji očekává „na pravici Boha Otce“. Bakhita tím získala „naději“ – už nejen malou, provizorní naději, že další majitel, ke kterému se dostane, bude snad méně krutý, ale velkou naději: „Jsem definitivně milována, a ať se stane cokoli,

tato Láska mě stále očekává. A tak je dobrý i můj život.“ Skrze poznání této naděje byla „vykoupena“; už se necítila být otrokyní, ale svobodnou dcerou Boží. Pochopila nyní to, co Pavel zamýšlel slovy adresovanými Efeským, že dříve byli bez naděje a bez Boha na světě – bez naděje, protože bez Boha.

Když ji chtěli znova poslat do Súdánu, zdráhala se; nechtěla opustit svého nově nalezeného „Pána“. Dne 9. ledna 1890 přijala křest, bířmo-

„Jsem definitivně
milována, a ať se stane
cokoli, tato Láska mě
stále očekává.
A tak je dobrý
i můj život.“

Sv. Josefína Bakhita

vání i první svatě přijímání z rukou benátského patriarchy. Později dne 8. prosince 1896 ve Veroně složila sliby v Kongregaci kanosiánek a od té doby, vedle plnění svých běžných povinností v sakristii a na klášterní vrátnici, vybízela na několika cestách po celé Itálii k misiím. Osvobození, jehož se jí dostalo v setkání s Bohem Ježíše Krista, chtě-

la – a cítila to jako svou povinnost – šířit dále, chtěla, aby bylo předáno co možná nejvíce lidem. Naději, která se v ní zrodila a která ji „vykouplila“, si nemohla ponechat jen pro sebe; tato naděje měla zasáhnout mnohé, měla se dostat ke všem.

Je křesťanská víra i pro nás dnes nadějí, která proměňuje a nese náš život? Je pro nás „performativní“ – poselství, které nově utváří život, nebo jde o čistou „informaci“, kterou jsme mezitím odložili a která je překonána novějšími informacemi? Při hledání odpovědi bych vyšel z klasické formy dialogu z křestního obřadu, vyjadřujícího přijetí novorozence do společenství věřících a jeho znovuzrození v Kristu. Kněz poté, co se zeptal na jméno, jež se rodiče rozhodli dítěti dát, pokračoval otázkou: „Co žádáš od církve?“ Odpověď: „Víru.“ „A co ti dává víra?“ „Věčný život.“ Rodiče v dialogu

Sv. Josefina Baghita

vyjádřili, že pro dítě hledali přístup k víře, společenství s věřícími, protože ve víře spatřovali klíč k „životu věčnému“. Dnes jako včera jde ve křtu právě o toto: není to tedy jen úkon socializace do komunity, nejedná se o pouhé přijetí do církve. Rodiče počítají s tím, že jejich dítě dostane více: očekávají, že víra, k jejíž ucelené podobě patří společenská uspořádanost církve a její svátosti,

mu dá život – život věčný. Víra je podstata naděje. Nyní ale vyvstává otázka: Chceme vůbec – žít věčně? Možná že dnes řada lidí odmítá víru jednoduše proto, že jim věčný život nepřipadá atraktivní. Vlastně vůbec věčný život nechtějí, zatímco naplno touží po přítomnosti a víra ve věčný život jim pak překáží v tom, aby za svým cílem šli naplno. Žít věčně, bez konce, se pak jeví spíše jako odsouzení než jako dar. Smrt je jistě třeba oddálit, jak nejdéle to jen jde. Nicméně život bez konce, věčný život, se nakonec stává nudným, až nesnesitelným.

Ke své životní cestě potřebujeme menší i větší naděje, které nás den co den udržují při životě. Tyto naděje ale nestačí, pokud schází velká naděje – která musí přesahovat všechno ostatní. A takovou nadějí může být jen Bůh, který zahrnuje celek a který nám může předložit a darovat to, čeho my sami nejsme schopni dosáhnout. K naději jako její nedílná součást patří to, že ten, kdo ji má, je obdarován: být obdarován tedy k naději zkrátka patří. Bůh je základem naděje – nikoliv ovšem jakýkoliv bůh, ale Bůh, který nese lidskou tvář a miloval nás až do krajnosti: jak každého jednotlivce, tak lidstvo jako celek.

Jeho království není jakýsi imaginární „onen svět“, umístěný do budoucnosti, která nikdy nenastane; jeho království je tam, kde je milován a kde nás zastihne jeho láska. Jen jeho láska nám umožňuje, abychom ve vši střízlivosti, den po dni vytrvali ve světě, který je nedokonalejší, a neztráceli elán naděje. Jeho láska je nám také zárukou toho, že existuje to, co jen mlhavě tušíme, a přece v hloubi srdce očekáváme: život, který je „skutečně“ životem.

Benedikt XVI.

(Spe Salvi 2, 3, 10, 31)

NADĚJE NEKLAME

Od nejstaršího Pavlova listu adresovaného soluňským křesťanům máme dosvědčeno, že křesťané stavěli svůj život v Kristu na třech spolehlivých pilířích: na víře, naději a lásce. Apoštol děkuje Bohu za účinnou víru, obětavou lásku a vytrvalou naději v Pána Ježíše (srov. 1 Sol 1,3). Když apoštol národů píše o těchto třech božských ctnostech, uvádí je obvykle v pořadí: víra, láska a naděje. Jen ve 13. kapitole 1. listu Korintánům klade lásku na konec, aby zdůraznil její vznešenost a trvalost. Ale jinak s vírou spojuje začátek našeho ospravedlnění v Kristu, láska je pro něj způsob, jak víru žijeme v přítomném okamžiku, a naděje nás zaměřuje k otevřené budoucnosti, tedy k blažené věčnosti. Proto ji List Židům přirovnává ke kotvě pro duši, která nás už nyní bezpečně uvádí do nebeské velesvatyně (viz Žid 6,19).

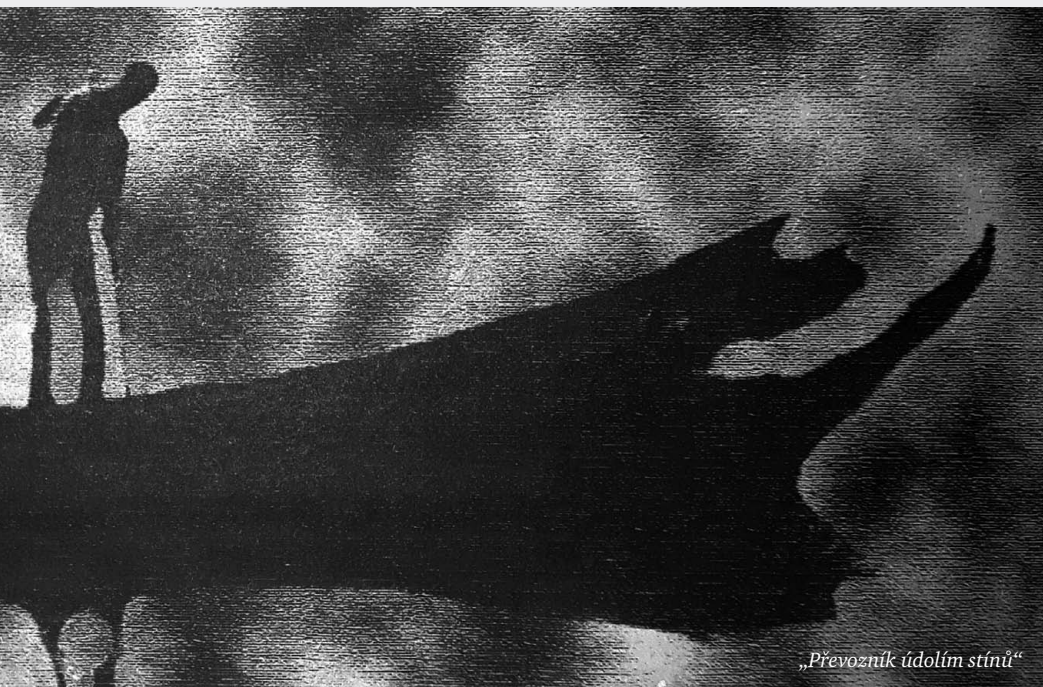
Přítom naděje je asi ctnost, které křesťané nejméně rozumí. Některým se zdá vedle víry téměř nadbytečná, vždyť je jí velmi podobná. Ale přesto nám skrze naději Duch Svátý dává do duše schopnosti, které jsou jedinečné.

Podle Listu Římanům nám víra v Krista přináší ospravedlnění. To znamená, že už nyní, poté co jsme byli pokřtěni, není mezi námi a Bohem překážka nepřátelství, způsobená hříchem. Apoštol právem prohlašuje, že když jsme „ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem“ (Řím 5,1). Pokoj v srdci je neomylným znamením, že v sobě nosíme nový život v Kristu. To ovšem neznamená – jak si někdy lidé mylně představují, že už jsme došli do nebe. Očekávání

bezproblémového života po křtu mnohdy brzy selžou, jakmile se nový křesťan setká s prvními obtížemi. Proto apoštol pokračuje, že „naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha“ (Řím 5,2). Sláva jako zjevný a plně blažený život je pro nás připravena v nebi. Poklad nového života ve víře nosíme na tomto světě v „hlínné nádobě“ (srov. 2 Kor 4,7). A tak procházíme souženými, která „plodí vytrvalost“, ta pak vede k osvědčenosti a osvědčenost k naději (viz Řím 5,3–4). Řecký výraz *hypomoné* lze přeložit jak „vytrvalost“, tak „trpělivost“. Jsou to dvě stránky naděje, jež uprostřed světa, který někdy téměř v ničem nevypadá jako již vykoupený Kristem, dává člověku sílu, aby nezapomněl na svůj zářivý cíl. Jak silně zářilo světlo naděje v temnotě koncentráků a lágrů diktátorských režimů!

Tento velmi realistický obraz křesťanského života zobrazuje svatý Pavel v 8. kapitole

„Převozník údolím stínů“

Listu Římanům. Na jedné straně jsme už byli přijati za Boží děti, takže Duch Svatý v našich srdcích volá k Bohu důvěrně „Abba – Otče“ (Řím 8,15). Ale toto volání má podle apoštola podobu pouhého „sténání“. Pavel tu mluví o trojím sténání, které je projevem naděje, onoho „již a ještě ne“. Sténání lze označit jako velmi silný vnitřní prožitek – většinou bolesti – který kvůli slabosti těla nemůže být vyjádřen nahlas. A tak se ozve jen v podobě tichého vzdychání. To je krásný obraz pro mocný dar života v našem nitru, který je současným světem a jeho útrapami utiskován a bude se moci plně rozvinout a projevit až v novém Jeruzalémě. Zde na světě se milost Ducha Svatého projevuje „sténáním“. Sténá celé tvorstvo, které touží po vysvobození z porušení a po dosažení svobody (srov. Řím 8,21–22). Také my, Boží děti, „uvnitř naříkáme“ (v řeckém textu „sténáme“) a očekáváme přijetí za syny, vykoupení našeho

těla“ (Řím 8,23). A konečně je to Duch Svatý, který se za nás přimlouvá vzdechy (v řeckém textu „sténá“), které nelze vyjádřit (Řím 8,26). Síla naděje je ve vytrvalosti a trpělivosti. Pomáhá nám nést božský život v tomto světě, který někdy vypadá tak, jako by tu Bůh vůbec nebyl. Otcem této naděje je Abrahám, který „ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal“ (Řím 4,18).

Pevnost naděje není z nás, ale spočívá na příslibu života a především na autoritě Boha a jeho Syna Ježíše: „Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal“ (Žid 10,23). Kristova autorita se zakládá nejen na jeho božské věrnosti, ale také na jeho příkladu lidské vytrvalosti. Vždyť on „místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky,“ ale „nyní sedí po pravé straně Božího trůnu“ (Žid 12,2).

P. Jaroslav Brož ■

Opustit hrob

Když o Velikonocích bereme do ruky Písmo svaté a v evangeliích čteme o tom, co všechno se odehrálo po vzkříšení Pána Ježíše, můžeme si všimnout, že jen pár minut z toho všeho se odehrává v hrobě. Přitom však si můžeme uvědomit, že v mnoha ohledech my sami mentálně v hrobě pořád zůstáváme. Hrob je na velikonočních pohlednicích často pozadím, scénérií, kontextem. Není však cílem. Nelze nastoupit cestu Velikonoc, aniž bychom opustili hrob. Opustit hrob znamená přijmout zodpovědnost za svůj nový život

Položme si otázku, zda v mnoha směrech nejsme stále mentálně v hrobě. Pokud by tomu tak bylo, zeptejme se proč. Možná, že je to snadnější. Hrob sice není to slunné, vysněné místo, dává nám ale pocit bezpečí a snímá z nás odpovědnost. Jenže je v tom i daň. Jako všechno i hrob má svá pravidla. Jen těžší lze do hrobu propašovat radost, naději, dobrou náladu a motivaci k tomu něco dělat a vůbec žít. Hrob není zrovna ten nejlepší způsob, jak prožívat svůj život. Moc nám toho do plachet života nenafouká. V hrobě je potřeba zůstat v klidu bez vnitřního a vnějšího pohybu. Jinak by mohlo dojít k ohrožení klidu na hřbitově.

A tak možná – i když měříme čas „před Kristem“ a „po Kristu“, žijeme v našich vztažích někdy jako na hřbitově, uzavření do hrobů vzájemných představ a očekávání, jak by něco mělo nebo nemělo být a jak by se někdo měl nebo neměl chovat.

Kdo opustil hrob, žije, jde ke Kristu do Galileje po cestách života, dělá rozhodnutí a přijímá za ně odpovědnost. Ne vždy musíme rozumět tomu, proč někdo dělá to či ono. Změna však je důkazem života.

V lednu 2023 přišla zajímavá zpráva o Benediktu XVI.: „Papež Benedikt XVI. rezignoval na papežský úřad v únoru 2013, protože po celou dobu svého funkčního období trpěl nespavostí. Informuje o tom německý časopis „Focus“ s odkazem na Benediktův dopis jeho životopisci Peteru Seewaldovi, který byl otištěn v posledním čísle časopisu. V dopise, který Benedikt poslal Seewaldovi několik týdnů před svou smrtí 28. října 2022, napsal, že „ústředním motivem“ jeho rezignace „byla nespavost, která ho nepřetržitě provázela od Světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem v srpnu 2005“.

Také „silné léky“ předepsané jeho tehdejší osobním lékařem zpočátku fungovaly a zaručovaly jeho „dostupnost“ jako papeže. Brzy však „přestaly být účinné“. Pak během

papežovy cesty do Mexika a na Kubu v březnu 2012 došlo k vážnému incidentu. Ráno, po první noci, jak napsal Benedikt v dopise, sáhl jako obvykle pro kapesník, ten byl však nasáklý krví. „Asi jsem do něčeho narazil v koupelně a upadl. Chirurgovi se naštěstí podařilo věc zařídit tak, že zranění nebyla vidět,“ napsal papež. Po nehodě jeho nový osobní lékař doporučil omezit prášky na spaní a trval na tom, aby se Benedikt XVI. mohl na budoucích cestách do zahraničí objevoval na veřejnosti pouze v dopoledních hodinách. Podle Benedikta mu bylo jasné, že tato lékařsky odůvodněná omezení „mohou platit jen krátkou dobu“. Vzhledem k tomu, že další velká zahraniční cesta, Světové dny mládeže v Rio de Janeiru, se měla konat v červenci 2013, Benedikt věděl, že už tento projekt „nezvládne“, a naplánoval svou rezignaci tak brzy, že „nový papež tam mohl být“. V dopise Seewaldovi Benedikt XVI. zdůraznil, že také nyní učiní stejné rozhodnutí rezignovat po „střízlivé a promyšlené úvaze“. Do této doby již nebyl schopen řádně zastávat úřad.

Benediktův životopisec potvrdil německé katolické agentuře KNA zprávu časopisu „Focus“. „Benedikt XVI. nechtěl během svého života dělat rozruch ohledně bezprostředních okolností své rezignace, která byla odůvodněna jeho vyčerpáním,“ řekl Seewald. Bohužel i po jeho smrti se spekuluje o možných dalších důvodech. „Fámy o vydírání a jakémkoli nátlaku na něj neutichly,“ řekl mnichovský novinář. Je také podezření, že skutečným důvodem byla „aféra Vatileaks“. Seewald poznamenal, že se proto cítil povinen zveřejnit rozhodující detail příběhu o zdraví papeže, který mu byl svěřen, „přesně tak, jak to vyjádřil ve svém rezignačním prohlášení“.

Již v roce 2010 v knize-rozhovoru se Seewaldem „Světlo světa“ tehdejší papež oznámil, že využije možnosti rezignovat, jakmile mu jeho síly již nedovolí zastávat Petrův úřad.

„Bohužel, málokdo tomu věnoval pozornost,“ poznamenal životopisec Benedikta XVI. Benedikt XVI. rezignoval na papežský úřad 28. února 2013. Jeho nástupce, papež František, zvolený 13. března 2013, odletěl do Ria na Světový den mládeže. Benedikt XVI. zemřel ve věku 95 let 31. prosince 2022.

Pamatuji si, že když Benedikt XVI. rezignoval, jeden kardinál to komentoval slovy, že on by na tom kříži zůstal a z toho kříže nesestupoval. Jenže „na kříži“ nebyl onen kardinál, ale Benedikt XVI. To Benedikt XVI. přijal zodpovědnost za své rozhodnutí a jeho rozhodnutí nebylo projevem nezájmu o církve, ale naopak zodpovědností za církve.

Opustit hrob neznamená utéct před odpovědností, ale udělat to jinak, než se to dělá v hrobě. Než vykročíme do nového života, měli bychom se podívat do Pánova hrobu a inspirovat se. Rouška a plátna byly narovnané. Byl v tom pořádek. Ježíš z hrobu neutekl. To, co bylo v našem životě včera a dnes je minulostí, vyžaduje narovnání a udělání pořádku, jako tomu bylo s rouškou a s plátny. Rouška a plátna jsou přece také něco, co tísní a spoutává. Nemůžeme v tom vykročit do nového života, ale také to nemusíme vyházet. Pokud jsou narovnané, stanou se zkušenosť ze života v hrobě, která nám může pomoci na cestě nového života.

Zeptejme se však, kdo narovnal roušku a plátna. Kristus sám? Anděl? To nevíme. Víme však, že pokud by Kristus nevstal z mrtvých, nebylo by co rovnat. A vstal z mrtvých Boží mocí. Bez Boží pomoci nic neuděláme. S Bohem jsme schopni prožít své Velikonoce.

A Velikonoce jsou právě o tom, že se nám nabízí nový život v Kristu a že se nám nabízí stejná Boží moc, díky které Kristus vstal a rouška a plátna byly narovnané.

P. Wojciech Zubkowicz, SAC ■

Foto: Vlastimil Kašpar (Daniel)

MÁ MODLITBA PRAKTICKÝ DOPAD?

Hlavním tématem i smyslem života středověkého člověka v Evropě byla otázka jeho spásy. To bylo měřítkem veškerého jeho konání. Jeho pozornost byla zaměřena k Bohu a každý obyčejný člověk chápal jako přirozenou závislost, že aby se na poli urodilo obilí, musí se jinde někdo modlit. Bez Božího požehnání se nebude dařit ničemu. Později evropské myšlení soustředilo svoji pozornost od Boha na člověka a v lidské sebestřednosti dospělo posléze až ke zbožštění materiálního světa, který jediný prohlásilo za skutečnou realitu. Duchovní svět, který označilo za iracionální, tak absurdně odsoudilo k nebytí, a to přesto, že komplementarita duchovního a materiálního (chcete-li smyslům nepřístupného a smyslům přístupného) tvoří po staletí nerozdělitelnou jednotu ve všech velkých myšlenkových systémech.

Paradoxem je, že hlasatelé materialismu se velmi často sami stali členy okultních spolků, kde se snažili „exkluzivně“ využít spirituálních prostředků nedovoleným způsobem, tj. ve vlastním utilitárním zájmu.

Dnešní moderní člověk jako by duchovní život vůbec nepotřeboval. Každý někdy viděl mši v kostele, ale kolik z jejich účastníků je skutečně přesvědčeno, že jsou živými svědky přítomnosti Boha? Kolik lidí, i z těch, kteří o sobě říkají, že jsou křesťané, skutečně věří, že Bůh jejich modlitbu vyslyší a dá jim odpověď, na kterou čekají? Kolik lidí si uvědomuje, že nejen jejich skutky, ale i jejich myšlenky mohou pomáhat i ubližovat a spoluvytvářejí realitu, kterou všichni žijeme?

Moderní věda, která se neprávem stala měřítkem pravdy, kolem tohoto tématu krouží, ale nedává žádné jednoznačné odpovědi. Jsou dostatečně věrohodně popsány některé fenomény, jako zázraky, přenos myšlenek na dálku, léčitelství či schopnost předvídat budoucnost, ale věda nám k nim nedává žádná vysvětlení a už vůbec není schopna je zařadit do jednotného systému chápání světa.

Asi není překvapením, že současné kulturní paradigma nedoceňuje sílu myšlení. Moderní materialismus navíc zbavuje lidi pocitu odpovědnosti, což vidíme právě na až cynickém překračování hodnotových tabu nejen ve vědě, ale i v každodenním životě. Je proto vhodné začít od mantry moderního věku – od hmoty. Hmota není tím, za co jsme ji dlouhou dobu považovali, tj. základní

Foto: Josef Karhan

substancí. Vesmír se nám zdál „prázdný“ a hmota byla „pevná“. Kvantová fyzika nám však přesvědčivě dokazuje, že ve skutečnosti je hmota téměř úplně „nehmotná“, tvořená převážně prázdňem (vakuum). Hmota tak připomíná (projevenou) myšlenku, koncentrovaný bit informace.

Nejdříve jsme mysleli, že uvnitř hmoty je pevný bod obklopený obláčkem pravděpodobností elektronů. Poté, že existuje nějaké jádro, tvořené elementárními částicemi, které se v jeden okamžik vyskytují na jednom místě. Ani to není pravda. Podle kvantové teorie částice, kterou jsme si představovali jako něco pevného, existuje jen v tzv. superpozici, v rozprostřené vlně možných umístění, a to na všech místech najednou. Jakmile se na ní podíváme, přesune se do jedné z těchto možných pozic.

Vnější svět není skutečnější než náš vnitřní svět. Spíše naopak, co se děje v nás, utváří to, co se děje mimo nás. Valí se na nás obrovské množství informací, které naše tělo zpracovává pomocí smyslových orgánů. Do vědomí se však dostane jen zlomek těchto informací. Mozek zpracovává 4 miliardy bitů za sekundu, ale do našeho vědomí se za sekundu dostanou jen 2 tisíce těchto bitů, a to těch, které se nám nejvíce hodí. Ze světa, kde žijeme, tak vidíme jen „špičku kvantového ledovce“.

Všechny tyto paradoxní poznatky kvantové fyziky jsme uváděli proto, aby bylo zřejmé, že „nadpřirozeno“ či „metafyzično“ není v rozporu s realitou, jen naše současné poznání a chápání věcí nedokáže dnes tyto fenomény přesně popsat, vyložit a zařadit do systému.

Sílu myšlenky přesvědčivě demonstduje zdokumentovaný tzv. Washingtonský experiment z léta 1993, kdy se do hlavního města USA přezdívaného „město vražd“ sjely zhruba 4 tisíce dobrovolníků ze stovky zemí, kteří celý den společně meditovali. Na základě dřívějších 48 menších pokusů byl stanoven předpoklad, že vraždy by měly poklesnout o 25 %. Šéf místní policie to komentoval slovy, že je to stejné, jako by v létě muselo napadnout půl metru sněhu. Nakonec se policie na experimentu podílela a zločinnost skutečně po dobu experimentu poklesla o předpovídaných 25 %. Lidé svým myšlením nejen mohou, ale přímo se podílejí na vytváření reality.

Podobně fascinující pokusy provedl Japonec Masaru Emoto, který pořizoval fotografie vodních krystalů a zajímal se o to, co působí na molekulární strukturu vody, která je „nejvnímavější“ ze všech čtyř základních živlů. Zajímala ho reakce na nefyzikální jevy, kdy při pokusech vodu mentálně stimuloval a následně fotografoval pomocí mikroskopu s kondenzorem pro temné pole. Neurčitý tvar krystalu vody z přehradní nádrže Fujiwara změnil svoji strukturu, když jí poželhal zen-buddhistický mnich. Stal se z něj krásný pravidelný šestiúhelník připomínající sněhovou vločku. Podobné to bylo s dalším pokusem, kdy na láhve s destilovanou vodou přilepil určité nápisy a nechal je přes noc venku na vodu působit. Struktura čisté destilované vody se změnila, když se k ní přidal nápis „láska“ nebo „děkuji“. Podle Emota je silou, která působí na vodu, myšlenka nebo úmysl, což jeho pokusy potvrdily. Což je o to úžasnější, když si uvědomíte, že 90 % našeho těla tvoří voda. Co potom dokáží myšlenky s námi?

Přesto lidé (ve své naprosté většině) nevěří, že mohou svými myšlenkami změnit realitu. Viníkem je však pouze přesvědčení,

že to nedokáží. Když ale celou svou bytostí uvěříte, že budete chodit po vodě, tak to dokážete. Pokud uvažujete o věcech, je realita konkrétní (doslova konkrétnější, než ve skutečnosti je sama o sobě) a vy ji nemůžete změnit, jen ji prožíváte. Pokud připustíte, že realita je možností mého vědomí, hned přichází otázka: jak ji mohu změnit, zdokonalit, udělat šťastnější? Kvantová fyzika říká, že prožitek si vybírám sám ve svém vědomí a vytvářím si tak vlastní realitu.

Toto poznání dramaticky podtrhuje důležitost pozitivního myšlení. Lze si to mechanicky představit tak, že každý člověk ze svého mozku vypouští určitou tekutinu, které je buď lehká, libé vůně, hezká na pohled, kterou by každý rád použil jako parfém, anebo naopak, je to látka těžká, temná a páchnoucí, které se každý rád vyvaruje. Pochopení této „ekologie myšlení“ pak vede k poznání, že pokud budeme náš svět zamořovat svým negativním myšlením, bude se nám v něm všem špatně žít. A naopak.

Kvantová fyzika není žádná modla ani „nové náboženství“, jen to jen myšlenkový nástroj moderního člověka pro pochopení podstaty hmoty, který jej však paradoxně přivedl k metafyzice. Klíčové totiž není poznání procesů, ale hodnoty. Ty totiž rozhodují, zda výsledek našeho úsilí bude mít kladné nebo záporné znaménko, zda nás poznání může povznést, nebo přivést do záhuby.

Teď jednu spekulaci. Představme si, že bychom dnes byli schopni rozšířit naše vědomí a zpracovávat vědomě významně více než ony 2 tisíce bity za sekundu. Mohli bychom teoreticky získat určité mimořádné schopnosti, např. číst myšlenky druhých lidí nebo manipulovat s lidským tělem (na dálku) pouhou myšlenkou. Co by se asi stalo? Zkrátka tak, jak dnes řešíme věci fyzicky a verbálně, tak bychom je řešili mentálně. Při současné

většinové hodnotové praxi bychom asi tyto schopnosti chtěli využít pro osobní výhodu. Z možného nástroje léčby by se asi tak často stala zbraň či dokonce nástroj na vyřizování osobních účtů. Proto imperativem, sdíleným všemi velkými myšlenkovými systémy, je, že poznání (znalosti) jsou přístupné podle mravní (duchovní) vyspělosti jejich nositele. Je to pojistka Stvořitele proti zneužití daru.

Jaké jsou tedy ty správné hodnoty, které provokují pozitivní myšlení? To není téma na článek, ale na celý sborník. Přesto lze krátce říci, že to jsou hodnoty prověřené staletími. Ty, ke kterým se lidé vracejí vždy, když se společenská realita vymkne z kloubů, když ve světě plném chaosu hledají pevnou kotvu. S tím, jak se rozšiřuje naše poznání, se nemění naše (skutečné) hodnoty, ale zpřesňuje se náš pohled na ně a tomu, co se dříve osvědčilo, nově rozumíme.

Může člověk XXI. století, stejně jako člověk ve středověku, věřit, že modlitba má praktický dopad na jeho životní realitu? Záměrně jsme si pomohli kvantovou fyzikou, abychom si ukázali sílu myšlenky jako fyzikální veličiny. Teď si dovolíme jeden pravdivý příběh. Jeden významný, dosud žijící český ortopéd se před několika lety podělil veřejně s několika médii o svoji životní příhodu. Začátkem 90. let onemocněl tzv. syndromem Guillain-Barré, což je rychle postupující autoimunitní infekční

onemocnění, které postihuje nervovou soustavu tak, že člověk postupně ochrne, až mu ochrnou i dýchací svaly a udusí se. Stalo se mu to v Rakousku, když ležel v nemocnici, kde byl jako ortopéd na dlouhodobé stáži. Nacházel se v kómatu a jeho případ byl vyhodnocen jako nevyléčitelný. Nemocnice proto nabídla jeho orgány k darování orgánové databance v Holandsku. Zástupci databanky si v předstihu pro ně přijeli a nemocnice dokonce vypsalá úmrtní list. S nemocnicí byl spojen ženský klášter a jeho představená, která lékaře dobře znala, řekla zástupcům nemocnice doslova: „Toho nedáme, ten je náš!“ a odmítla jeho odpojení od přístrojů. Od pátečního odpoledne do neděle se pak 160 jeptišek modlilo v kapli za jeho uzdravení. A tento ortopéd nejenže přežil, ale uzdravil se po ochrnutí natolik, že mohl znovu operovat. A pak, že zázraky neexistují! Jedinou jeho starostí bylo, aby ho vymazali z registru zemřelých, kam jej předtím již zanesli.

Při tom všem, co dnes víme, by člověk XXI. století měl být nejen kreativním tvůrcem reality, vědomým si netušených možností, ale měl by před Bohem sklonit svoji pýchu a pomocí osvědčených hodnot šířit pozitivní bohulibé myšlenky do společného prostoru našeho vzájemného bytí. Měli bychom otevřít naši mysl, více se modlit a žehnat našim dětem!

Úryvky článku Jiřího Vítovce „Má modlitba praktický dopad? Myšlenka jako fyzikální veličina“, převzaty ze sborníku „Obnova hodnot a návrat ke kritickému myšlení“, jenž vydala v rámci edice Svatováclavských studií (č. 4/2021) Společnost pro svatováclavská studia. Nakladatelství Olympia 2022, str. 156, měkka vazba.

V tištěné podobě si sborník můžete objednat na Megaknihy.cz za 143 Kč (plus poštovné) na tel.: 222 703 143.

Sborník je také zdarma ke stažení na stránkách Společnosti pro svatováclavská studia:

<http://www.ssszs.cz/obnova-hodnot-a-navrat-ke-kritickemu-mysleni/>

Ekki stress

ROZHOVOR S MONS. DAVIDEM TENCEREM, OFM CAP.,
BISKUPEM REYKJAVÍKU

■ Otče biskupe, pocházíte ze Slovenska, od roku 2015 jste však biskupem Reykjavíku na Islandu. Než se zeptám na biskupa Dávída, rád bych se zeptal na člověka Dávída. Můžete nám, prosím, říct, kde jste se narodil, vyrůstal, do jaké školy jste chodil nebo třeba kde jste pracoval?

Narodil jsem se v Nové Bani a tam jsem chodil do základní školy a také na gymnázium. Po maturitě jsem se přihlásil na studium teologie a jelikož mě tam hned i přijali, tak to bylo bez jakéhokoli „intermezza“.

■ Kdy přišla myšlenka stát se knězem a proč v řádu kapucínů?

Pocházím z katolické rodiny. Vždy jsme chodili pravidelně do kostela, modlitba byla denní záležitostí. Rád jsem ministroval, a protože jsme měli v Nové Bani vždy dobré kněze, tak myšlenka na to, že bych mohl být knězem, mě doprovázela od malička jako jedna z možností, jak by mohla vypadat moje budoucnost. K řeholnímu povolání jsem se dostal až později. Už jsem byl knězem Banskobystrické diecéze, když

jsem začal s povolením biskupa komunikovat v tomto směru. Kapucíny jsem si velmi oblíbil zvláště pro jejich výraznou chudobu a klášterní život.

■ Jak byste v několika slovech popsal řád kapucínů, kdo je zakladatelem řádu a čemu se řád věnuje?

Toto jsou všechno informace, které si každý může najít na internetu, a kapucíni nejsou neznámým řádem (např. i díky otci Piovi z Pietrelciny či Pražské Loretě nebo kapucínské kávě – Cappuccinu, kterou máme rádi všichni). My, kapucíni, rádi tvrdíme, že naším zakladatelem je sv. František, ačkoli jsme se jako řeholní řád zrodili až tři sta let po jeho smrti z touhy věrně následovat jeho příklad chudoby, život modlitby a ideál bratrství se vším stvořením.

■ Kolik je ve světě kapucínů? Je to misijní řád?

Ve světě nás je něco přes 10 000. Jsme charakterizováni jako kající řád, jehož cílem je návrat k životu podle evangelia. Nejsme misijní řád v úzkém slova smyslu, tedy na misie neposíláme bratry automaticky. O misie musí bratr žádat, nebo alespoň musí takovou nabídku vědomě přijmout. Já jsem o to prosil.

■ Jak se stalo, že jste dnes na Islandu? A jaká byla vaše cesta na Islandu, než jste se stal biskupem?

Když se mě ptají, jak jsem se vlastně dostal na Island, odpovídám žertem: „Letadlem.“ Ale vím, na co se ptáte. Mému odchodu na Island předcházely roky studií a pastorece na různých místech na Slovensku a v zahraničí. Když došlo na lámání chleba, vyšel

z toho Island jako skvělá nabídka, kterou jsem přijal s velkou radostí, a dodnes toho nelituji.

■ Co vás nejvíce na Islandu překvapilo, když jste tam přijel?

Že je úplně jiný, než jsem si ho představoval. Kultura, počasí, příroda, lidé... dokonce i zámky ve dveřích se odemykají na opačnou stranu... a když se zeptáte, proč je to tak jiné, tak mají jedinou odpověď: „Protože Island.“

■ Jaké je vaše oblíbené islandské jídlo?

Hodně jídel jsem jedl na Islandu poprvé a musím říct, že mi chutnají, ačkoli jsou netradiční. Například beranina uzená na ovčím trusu, fermentovaná ryba – skata, žralok zakopávaný a následně vystavený několik měsíců ve větru, sobí maso, steaky z velryby, ale nejvíc mi chutná islandský humr.

■ Která vlastnost se vám u Islandčanů nejvíce líbí?

Klid, se kterým řeší i těžké situace. „Ekki stress“ (s klidem, bez stresu) – zní tu někdy jako refrén, když je potřeba něco řešit.

„Podle poslední dostupné statistiky jsme na Islandu ze 162 zemí.“

■ Je způsob života lidí na Islandu jiný než třeba na Slovensku nebo v ČR? Nakolik je ovlivněn krajinou a přírodou, dějinami, politickou situací?

Islandčané jsou potomci vikingů, hrdých a nezávislých lidí, kteří se nespolehnají na druhé, neprosí, přijímají tvrdost života tak jak jde a nepotřebují ke všemu povolení a zdůvodnění. I když se v jejich životě přihodí něco těžkého, nehledají za vším nějakého viníka a ani Pána Boha z toho neviní. Tehdy jen s nadějí pronesou: „Pað reddast.“ (Po našem: „ono se to nějak poskládá“.) O budoucnosti nemluví sebevědomě: „Bude to takhle nebo tak...“... s pokorou a klidem řeknou: „Pað kemur í ljós“ (něco jako naše: „Čas to ukáže, ... uvidíme...“)

■ Pomáhá to hlásat evangelium, nebo to přináší další výzvy?

Určitě ano, i když to někdy může být i překážkou a může se to jevit jako neurčitost a nespolehlivost. Ale takový je život.

■ A nastal den, kdy jste se dozvěděl, že budete biskupem... Pamatujete si, za jakých okolností jste se to dozvěděl a co jste si tehdy myslel, jak reagoval? Byl jste překvapený?

Velmi dobře si to pamatuji, protože jsem vezl z letiště pomocníky na stavbu dřevěného kostela sv. Torlaka v naší farnosti v Reyðarfjörður (na Youtube lze najít i dokument o tomto úžasném díle Božím na adrese: <https://www.youtube.com/watch?v=BklK54yAV60>). Reagoval jsem na telefonát našeho nuncia nejspíš asi dost hloupě, protože jsem ho osobně neznal a nikdy jsem ho předtím nepotkal a myslel jsem, že je to snad jen nějaký žert. Když jsem však dorazil domů, vložil jsem to telefonní číslo do vyhledávače. Když jsem viděl, že je to opravdu číslo nunciatury, tak mě polil pot. Samozřejmě, že jsem zavolał zpět a omluvil jsem se a s radostí a vděčností jsem přijal jmenování jako velkou milost od Pána Boha. Tak to беру dodnes.

■ **Biskupem jste od roku 2015. Můžete nám, prosím, říct pár slov o vaší diecézi? Jak je veliká, kolik má kostelů, farností?**

Reykjavická diecéze pokrývá sice území celého ostrova, ale co do statistiky je poměrně malá. Máme jen osm farností a připravujeme otevření deváté. Už toto je však znak životaschopnosti naší místní církve, neboť dnes, kde na mnoha místech kostely zavírají nebo prodávají, my je musíme stavět a otevírat nové farnosti. Když je ještě nemáme, tak si je často půjčujeme od Islandské národní luteránské církve, nebo sloužíme v provizorních prostorách (např. používáme místní kulturní sály, školy, nebo sloužíme mše svaté u někoho doma, je-li tam méně věřících). Na území diecéze máme aktivně v pastoraaci 14 kněží a farnosti tvoří často 500 km pobřeží a více. Všechno je to poměrně v začátcích, a tak hojně využíváme v pastoraaci katecheze i materiály a zkušenosti jiných a neoddělitelnou součástí naší práce je i internet, Skype, Facebook apod. Dalším znakem, že je naše místní církev velmi dynamická, je i to, že vedle cca 20 pohřbů za rok máme ročně více než 100 křtů a loni jsem udělil svátost biřmování více než 200 mladým lidem.

■ **Četl jsem, že církev na Islandu je značně mezinárodní.**

To určitě ano. Podle poslední dostupné statistiky jsme na Islandu ze 162 zemí. (Máme tu např. jednoho katolíka z Kiribati.) Stejně je zde i několik stovek Čechů (cca 800) a někteří z nich jsou také věřící. Z Čech máme dokonce i jednoho kněze – o. Metoděje Kozubíka, OPraem, ze Strahovského opatství, který je oblíbeným zpovědníkem a je připraven zastoupit každého, kdo to potřebuje. Přestože tato různorodost přináší s sebou i komplikace, nesporně je obohacením každého z nás. Nacionalismus kteréhokoliv národa a v jakékoli podobě musí ustupovat před katolickou našeho společenství. A to je moje radost a naděje do budoucnosti.

■ **Z čeho by dnes biskup Reykjavíku měl největší radost? Co je vaší největší starostí?**

Ty radosti a starosti jsou dost navzájem promíchané. Protože starost je výzva, na kterou je třeba odpovědět ve víře, a pak už jen s radostí pozorovat, jak Bůh úžasně řídí naše životy.

Kostel sv. Torlaka

Nově biřmovaní členové islandské církve

■ Existuje na Islandu také úcta k Božímu milosrdenství na základě zjevení svaté Faustyny? Je tam třeba znám obraz Božího milosrdenství?

Určitě. Přece „milosrdný nebeský Otec“, to je to nejkrásnější jméno Boha! A Korunka Božího milosrdenství je pevnou součástí i mých denních modliteb.

■ Život věřících na Islandu nám připomíná, jak různorodou podobu má církev ve světě. A přitom jsme všichni spojeni kolem Krista. Kristus je důvod naší naděje, proto ke Kristu jdeme a Krista hlásáme. Otče biskupe, děkuji vám za rozhovor a moc se na vás těšíme v den Svátku Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Dá-li Pán Bůh, v neděli 16. dubna 2023 přijedete k nám a budete od 15.00 hod. sloužit ve Slavkovicích mši svatou. Prosím, požehnejte nám a všem, kdo se tento den vydají na cestu do Slavkovic...

Já se také velmi těším na setkání s vámi. Děkuji za pozvání a už teď se za vás modlím a rád k tomuto textu připojuji i moje požehnání – samozřejmě v islandštině:

Blessi yður Almáttugur Guð, +Faðirinn+og Sonurinn+ og hinn Heilagi Andí. Amen.)

Přip. P. Wojciech Zubkowicz SAC

Foto: T. Vuković

Mons. Dávid Bartimej Tencer, OFM Cap, nar. 18. května 1963 v Nové Bani. Studoval na Univerzitě Komenského v Bratislavě. Kněžské svěcení přijal 15. července 1986. V roce 1990 vstoupil do noviciátu kapucínů. V roce 1994 získal licenciát z teologie na Univerzitě Antonianum v Římě. Od roku 2004 působí na Islandu a od 31. října 2015 je biskupem Reykjavíku. Za své biskupské heslo zvolil „Gaudium et Spes“ (Radost a naděje).

Island je severský ostrovní stát na stejnojmenném ostrově na mezi Severního ledového a Severního Atlantského oceánu, s populací 372 520 lidí (v roce 2021) a rozlohou 103 125 km², což z něj činí nejřidčeji zalidněný evropský stát. Největším městem je Reykjavík (cca 130 tis. obyvatel), který je i hlavním městem.

Člověk očekává milosrdenství

U dnešního člověka ve srovnání s Lutherovou dobou a vzhledem ke klasické perspektivě křesťanské víry došlo k určitému převratu, neboť už to není člověk, který věří, že potřebuje být před Bohem ospravedlněn, nýbrž domnívá se, že Bůh by se měl ospravedlnit za všechny hrůzy, které ve světě jsou, za bídu lidské bytosti a za všechno, co v posledku závisí na Něm. Dnešní člověk má zcela povšechný dojem, že Bůh nemůže většinu lidstva nechat jít do záhuby. Kdyby si typická starost o spásu se tedy vytratila.

Nicméně, podle mého názoru, nadále a jinak trvá pocit, že potřebujeme milost a odpuštění. Pro mne je „znamením času“ skutečnost, že pojem Božího milosrdenství se stále více stává ústředním a dominantním, počínaje sestrou Faustynou. Její vize různými způsoby hluboce odrážejí tento obraz Boží, který je vlastním dnešnímu člověku, i lidskou touhu po božské dobrotě. Papež Jan Pavel II. byl hluboce proniknut tímto podnětem, ačkoli se to ne vždycky výslovně projevovalo. Určitě však není náhoda, že jeho poslední kniha, která vyšla těsně před jeho smrtí, mluví o Božím milosrdenství. Na základě zkušeností, ve kterých již od prvních let svého života vnímal veškerou krutost lidí, prohlašuje, že milosrdenství je jedinou pravou a poslední účinnou reakcí na

moc zla. Jedině tam, kde je milosrdenství, končí krutost, končí zlo a násilí.

Papež František se nachází plně v této linii. Jeho pastorační praxe se vyjadřuje právě tím, že k nám nepřetržitě promlouvá o Božím milosrdenství. Milosrdenství je tím, co nás žene k Bohu, zatímco Jeho spravedlnost nás děsí. Podle mého mínění tím vychází najevo, že pod patinou sebejistoty a sebeospravedlnění skrývá dnešní člověk hluboké poznání svých ran a svojí nehodnosti před Bohem. Člověk očekává milosrdenství. Určitě není náhoda, že podobenství o milosrdečném Samaritánovi je pro současníky obzvláště přitažlivé. A nejenom proto, že v něm je silně zdůrazněna sociální složka křesťanské existence, ani proto, že se v něm Samaritán, nenáboženský člověk, jeví ve srovnání s náboženskými představiteli jako ten, kdo jedná opravdu v souladu s Bohem, zatímco oficiální náboženští představitelé jsou vůči Bohu takřkajíc imunní. Je zřejmé, že modernímu člověku se to líbí.

Zdá se mi však stejně důležité, že lidé v hloubi očekávají, že jim Samaritán přijde na pomoc, že se k nim skloní, nalije olej do jejich ran, postará se o ně a uzdraví je.

V posledku totiž vědí, že potřebují Boží milosrdenství a jemnocit. Uprostřed tvrdosti technizovaného světa, kde se na city už nebere zřetel, však roste očekávání spásnosné lásky, která bude dána zdarma. Domnívám se, že z hlediska Božího milosrdenství, které všichni hledají, je možné také dnes interpretovat základní jádro nauky o ospravedlnění a nechat vyjít najevo plnost jeho významu.

Benedikt XVI.

„Milosrdenství v křesťanské víře“,

úryvek rozhovoru s emeritním

papežem Benediktem XVI.

L' Osservatore Romano, 17. března 2016,

přeložil Milan Glaser

Foto: Karel Janů

Milosrdní Samaritáni z Markowé

Blahořečení rodiny Ulmů
a první blahořečení
nenarozeného dítěte

17. prosince 2022 papež František podepsal dekret o blahořečení rodiny Ulmů z Markowé. V dekretu je obsaženo potvrzení mučednictví „Josefa a Viktorie Ulmů, manželů, a sedmi druhů, jejich dětí“. Šest z nich jsou Stanislava (8 let), Barbora (7 let), Ladislav (6 let), František (4 roky), Antonín (3 roky) a Marie (2 roky). Sedmé dítě nemělo jméno, protože se ještě nenarodilo, maminka byla v devátém měsíci.

BLAHOŘEČENÍ 10. ZÁŘÍ 2023

Blahořečení, jež se uskuteční v neděli 10. září 2023 v Markowé v Polsku, bude výjimečné tím, že bude v dějinách církve prvním blahořečením nenarozeného dítěte, a to dokonce jako mučedníka. Tato událost se stává potvrzením intuice mnoha věřících, kteří se modlí na přímluvu dětí počatých, ale zabitých při potratu. Počet těchto obětí dosáhl na celém světě během posledních několika let desítek miliard.

Toto blahořečení by nebylo možné, kdyby papež Jan Pavel II. během svého pontifikátu nerozšířil kritéria toho, kdo může být uznán

**BUDETE
MÝMI
SVĚDKY**

Viktorie Ulmová s dětmi

za mučedníka. Do jeho časů byli za mučedníky uznáváni ti, kdo položili svůj život za víru v Boha. Obvykle se mohli vyhnout smrti, pokud by zapřeli Krista nebo církev. Jan Pavel II. však prohlásil za svaté i ty, kteří nesplnili toto kritérium.

Příkladem toho byl případ sv. Maximiliána Maria Kolbeho, který dobrovolně podstoupil smrt v Osvětimi místo jiného vězně. V procesu svatořečení někteří teologové vznesli pochybnost, zda sv. Maximilián splňuje kritérium, že zemřel za víru v Boha, když přece zemřel za člověka. Jan Pavel II. tehdy uznal, že pokud někdo odevzdává svůj život za druhé z lásky ke Kristu, je to stejné, jako

kdyby zemřel za Krista. Otec Maximilián tak byl v roce 1982 svatořečen jako mučedník.

BLAHOSLAVENÍ JSOU PRO NÁS POMOCÍ A VZOREM

Pomáhají nám, pokud je o pomoc a přímluvu prosíme. A mohou být pro nás vzorem, pokud je poznáme. Nejdříve kontext a základní informace o tom, co se v Markowé odehrálo.

Ulmové bydleli v Markowé. Je to obec s něco přes 4000 obyvatel, která se nachází v jihozápadním Polsku, přibližně 8 kilometrů jihovýchodně od města Łańcut

*Josef Ulma (první zprava)
se svými rodiči*

Josef a Viktorie Ulmových

a 22 kilometrů východně od krajského města Řešov. Před druhou světovou válkou bydlelo v Markowé kolem 120 Židů. Na přelomu července a srpna 1942 Němci zavedli zákaz pobytu Židů v Markowé. Někteří z Židů tehdy poprosili své sousedy, rodinu Ulmů, o pomoc. Zpočátku jim Josef Ulma pomáhal stavět zemljanky poblíž vesnice. Nebyl to však dobrý způsob na delší život. V prosinci roku 1942 Němci iniciovali akci hledání Židů. Z cca 54 jich našli 25. Všichni byli zastřeleni. Přesto i po této akci se nadále v Markowé skrývalo 29 Židů (21 z nich se dočkalo konce války). Osm bylo zabito společně s rodinou Ulmů 24. března 1944.

Židům v Markowé pomáhalo několik rodin, nejvíce Židů se však skrývalo u rodiny Ulmů. Byl to Saul Goldman (70 let) se svými čtyřmi syny a dvě sousedky Ulmů z Markowé s malou holčičkou, dcerou jedné z nich.

Děti Ulmových

V noci z 23. na 24. března 1944 přijelo do Markowé pět četníků a několik „modrých policajtů“ (z okupovaných oblastí rekrutovaní občané, kteří spolupracovali s Němci). Skupině velel šéf četníků z města Łańcut, lajtnant Eilert Dieken.

Ve spánku byli zastřeleni tři Židé, krátce potom i všichni ostatní. Před dům byli vyvedeni Josef Ulma s těhotnou manželkou Viktorií. Po krátké poradě s podřízenými Dieken rozhodl zastřelit také děti. Tuto noc zemřelo 17 osob včetně dítěte v lůně matky.

Němci s „modrými policajty“ prohledali dům a sebrali cenné věci. Občanům Markowé nařídili pohřbít mrtvé. V jednom hrobě byli pohřbeni členové rodiny Ulmů, v druhém Židé. V lednu 1945 byla těla rodiny Ulmů exhumována a přenesena na místní farní hřbitov.

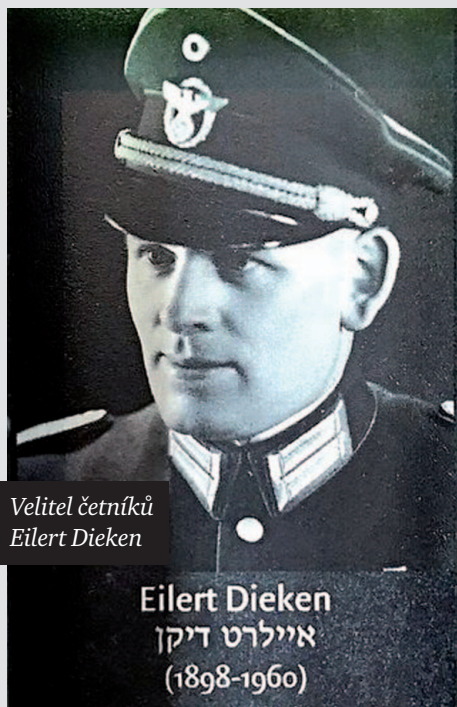
Jediným četníkem, který byl za vraždu v Markowé odsouzen, byl Josef Kokott. V roce 1958 byl odsouzen k trestu smrti, který mu

byl potom změněn na doživotí. Zemřel ve vězení v roce 1980. Velitel četníků, Eliert Dieken, se po válce stal policistou v Esens. Zemřel v roce 1960. Nikdy nebyl souzen.

V roce 1995 byli Josef a Viktorie Ulmovi vyznamenáni medailí „Spravedliví mezi národy“, již uděluje stát Izrael lidem nežidovského původu, kteří během druhé světové války riskovali svůj život při záchraně Židů. Pod jejich jménem vzniklo v roce 2016 v Markowé muzeum Poláků zachraňujících Židy během druhé světové války (v Polsku jediné).

Co víme o rodině Ulmů? O dětech toho moc nevíme, o rodičích trochu víc.

Josef Ulma se narodil 2. března 1900, Viktorie 10. prosince 1912. Kromě hospodaření (vlastnili několik hektarů) měli ovocné zahrady, pěstovali zeleninu, hedvábníky a včely. Josef se angažoval v životě společnosti, nějakou dobu byl knihovníkem a také členem zdravotního střediska

Velitel četníků
Eilert Dieken

Eilert Dieken
איילרט דיקן
(1898-1960)

Odsouzený četník
Josef Kokott

v Markowé. Oba manželé se aktivně podíleli na životě místní farnosti. Josef byl v mládí členem Katolického hnutí mládeže. Jako první měl v Markowé elektřinu, kterou získal z malé větrné elektrárny, kterou sám postavil. Známy byl také svým nadšením pro focení a zajímal se o elektrotechniku a dějiny. Díky tomu, že vlastnoručně sestavil fotografický aparát, máme k dispozici

fotografie jeho rodiny. Na jedné z fotografií jsou patrné kapky krve. Je to – jak se uvádí – ze dne, kdy četníci zabíjeli v Markowé.

Nezbývá než na jejich přímluvu prosit, abychom i my viděli v druhých Krista tak, jak to dokázali oni.

Stránky muzea v Markowé:

www.muzeumulmow.pl

-red-

Muzeum
v Markowé

Medaile „Spravedliví
mezi národy“

Židovské sousedky s holčičkou, kterým se Josef Ulma snažil pomoci. Fotka byla nalezena v domě Ulmů po jejich smrti se stopami krve.

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Kniha milosrdenství“ je kruh vzájemné modlitby o Boží milosrdenství, který v roce 2009 vznikl u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Koncem roku 2022 bylo do KM zapsáno 2350 členů.

Poprosili jsme členy KM o jejich fotografie, abychom tímto způsobem mohli přiblížit KM a ukázat, že ji tvoří živí lidé. Pokud jste členy KM, můžete své fotografie poslat poštou na adresu O. pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy, nebo emailem na adresu: objednavky@apostol.cz

Členové KM se každý den modlí Korunku k BM a modlitbu zasvěcení BM sv. Jana Pavla II. Každý pátek od 16.00 hod. je ve Slavkovicích za všechny členy sloužena mše svatá. Za všechny zemřelé členy KM je každý rok sloužena mše svatá v den Svátku Božího milosrdenství.

Co ještě dává členství v KM? Zeptali jsme se na to členů KM v roce 2012. Všechny jejich odpovědi lze najít na stránkách www.knihamilosrdenstvi.cz, tady publikujeme jen několik vzkazů.

Co mně dává členství v KM?

- Sv. Faustyna prosila Pána Ježíše za hříšníky a on jí odpověděl, že lidstvo přibližuje Bohu modlitbou té Korunky. Připadám si užitečná pro lidi i pro Pána Boha, když se denně modlím Korunku.

(Marie, zahradnice)

- Jakousi sílu, jsem hrdá, že tam můžu být zapsána jako matka 4 dcer a 4 synů bez manžela. 8 roků, co zemřel, to fakt nemám lehké v dnešní době, kdy jsou drogy a to ostatní. Mám to i v rodině, pro mě to byl šok. Věřím, že vaše modlitby mě udržují při tom, že se to někdy obrátí i k lepšímu. Věřím, ostatní se s pomocí Boží zvládne.

(Marie, v domácnosti)

- Dává mi pocit radosti a jistoty, že patřím do společenství lidí, kteří se vzájemně za sebe modlí a za něž je každý týden sloužena mše svatá ve Slavkovicích.

(Vojtěch, seřizovač)

- Naději, útěchu a víru, že nejsem sama v modlitbách, a sílu BM. V nemocnici u umírajících jsem poznala sílu Korunky.

(Jiřina, důchodkyně)

- Radost a vědomí, že patřím do společenství KM. Radost a naději, že každý den se modlí za mě a moje úmysly. Že i já se modlím za někoho, i když ho neznám, a prosím Pána za vyslyšení jeho proseb.

(Ondrej, důchodce)

Pokud byste měli zájem stát se členy KM, můžete napsat nebo zavolat. Pošleme Vám přihlášku do KM a po zapsání potvrzení a malý křížek. Kontaktovat nás můžete na tel.: 566 502 850, 774 521 531, emailem: objednavky@apostol.cz, nebo obyčejnou poštou: O. pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy

Alena

Anna

Antonín

Brigita a Zlatuše

Eva

Eva

Eva

Eva

Halina

Hana

Ivana

Jana

Jana

Jarka

Jiří a Jan

Jolana

Josef

Květoslava

Ludmila

Marcela

Marie

Marie

Marie

Milada

Milena

Naděžda

Ondřej

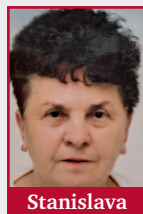
Petr

Romana

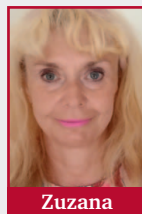
Stanislav

Stanislava

Vlasta

Zuzana

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

CASA HOGAR

DOMOV PRO DĚTI Z ULICE

Kolumbie, ve které žije již téměř 50 miliónů obyvatel, se už desetiletí potýká s občanskou válkou. Tamním lidem zneprjemňují život komunistické partyzánské oddíly a mafiánské skupiny. Kvůli válečnému konfliktu žijí v Kolumbii přibližně čtyři milióny uprchlíků, kteří násilným způsobem přišli o všechno.

Jihoamerická země, kterou omývá Tichý i Atlantický oceán, je bohužel také spojená s pašováním drog a násilím. Mnoho mladých lidí a dětí žije na ulici, mnozí z nich se stávají oběťmi konfliktů nebo jsou do nich zapojeni, protože často stojí na straně některé z ozbrojených skupin; rozšiřují drogy a jsou sexuálně vykořisťováni.

Kolumbie je zároveň zemí plnou milých, otevřených a srdečných lidí. Příchod pallotínů do Kolumbie je spojen s rokem 1997, kdy přijali v této zemi posláni ohlašovat Boží milosrdenství. „Jen v Božím milosrdenství najde svět pokoj a člověk štěstí. Lepší svět se nebuduje násilím, ale láskou a odpuštěním,“ napsal sv. Jan Pavel II.

PASTORACE POSTAVENÁ NA LAICÍCH

Kolumbijské farnosti fungují jinak než v Evropě. Pro nedostatečné množství kněží hrají důležitou roli laici. „Ve farnosti Bello, kde jsem pracoval,“ vzpomíná páter Adam Karaszewski (46), který v zemi působí od roku 2004, „je již 42 laických lídrů. Ve farnosti existuje přibližně dvacet skupin, z toho pět mládežnických a dětských.“

Jako kněz byl zodpovědný za mládežnické, dětské skupiny i dvě skupiny dospělých. „První z nich – Guardia del Honor (Čestná stráž), do které patří 150 žen, připomíná třetí řád; má své stanovy, vlastní modlitby, setkání a povinnosti,“ vysvětluje misionář. Druhá skupina – Pastoral de la Salud (Pastorace zdraví) – spojuje lidi, kteří se starají o nemocné ve farnosti. „Celá naše činnost

zahrnuje šest čtvrtí, které máme rozdělené na šest oblastí, přičemž do každé přicházím jednou za měsíc,“ říká pallotín. „Hlavní úkoly ve farnosti se samozřejmě opírají o laiky. Mezi ně patří skupina katechetů, kteří pečují o přípravu na první svaté přijímání, bířmování, manželství či o katecheze. Kromě kněžských povinností je úkolem kněze koordinovat jejich práci. V mém případě jsou to setkání s lidry, na kterých si dohodneme program na celý semestr. Úkolem lídrů je příprava témat a jejich vysvětlení na setkáních celých skupin, kterých se účastní i kněz,“ dodává otec Adam Karaszewski.

MISIE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Již od počátku pallotinské misie v Kolumbii se rozvíjela úcta k Božímu milosrdenství. Po příchodu do země misionáři umístili obraz Božího milosrdenství v kostele, začali se modlit Korunku Božího milosrdenství a zavedli mše svaté k Božímu milosrdenství. V pátky v 15.00 začali slavit mše svaté

k Božímu milosrdenství, během nichž se modlili za klid, usmíření a obrácení obyvatel Kolumbie. Úcta k Božímu milosrdenství, jehož apoštolkou byla sv. Faustyna Kowalská, sahá v Kolumbii do poloviny 20. století. Místní biskup tehdy vydal dekret o odpustcích pro ty, kdo se modlí Korunku Božího milosrdenství.

„Naše farnost v Bello velmi potřebovala Boží milosrdenství. Na tomto místě docházelo k mnoha útokům různých band a vraždění. Nyní se počet těchto událostí částečně snížil. Lze také vidět obrácení v lidských

srdcích i ve vztazích. Farnost se mění k nepoznání,“ tvrdí Adam Karaszewski, který od roku 2020 působí ve farnosti sv. Marianny v Modelín. Páteční mše svatě k Božímu milosrdenství si u místních obyvatel získaly velkou popularitu. Kněží ustavičně naslouchají svědectvím milosrdenství, které lidé zakouší díky mimořádné účtě k Božímu milosrdenství.

Bello, druhé největší město v Kolumbii, se nachází v severní části státu. Žije zde kolem 600 tisíc obyvatel. Na území města je 56 farností. Specifikou regionu je jeho

přírodní krása, město obklopují ze všech stran hory. Působení především narkobaronů v této části má však i dnes své konsekvence zejména v podobě činnosti různých gangů, band a bohužel stále se setkáváme i s drogovými kartely. Denně čelíme realitě a díváme se na to, jak do nich verbují děti či mládež. Když pallotini viděli tyto problémy, soustředili svou činnost na práci s dětmi a mládeží, aby je co nejlépe mohli chránit před tímto ohrožením. I toto byl jeden z důvodů, proč vznikl „Casa Hogar“ – dětský domov Jana Pavla II.

I tento dům je ovocem úcty k Božímu milosrdenství. Je to dům pro děti z nejchudších rodin ve městě. S iniciativou založit dům pro nejchudší děti přišli věřící. „Skupina Božího milosrdenství sbírá potraviny pro děti a díky tomu prakticky nemusíme kupovat jídlo. Zbývá nám jen otázka mzdy pro personál a režijní náklady. Každý měsíc naše pallotinské farnosti předávají pro dětský domov část darů, které získávají od věřících. Jsou to milodary ze mší svatých v pátek a část jsou příspěvky od dobrodinců,“ vysvětluje Adam Karaszewski.

DĚTSKÝ DOMOV JANA PAVLA II.

Casa Hogar je domovem pro děti z ulice. Situace v rodinách, ze kterých pocházejí, je velmi těžká, zejména po ekonomické stránce. Nejednou jsou kvůli bídě děti nuceny krást nebo musí hledat jídlo na ulici. Podle oficiálních statistik 13 procent dětí je ohroženo podvýživou. Ročně 15 tisíc dětí do věku 5 let umírá na nemoci spojené s podvýživou a následným oslabením organismu. V Kolumbii mají děti právo na bezplatné základní vzdělání. Přestože školní docházka je povinná, více než 5 procent dětí do školy nechodí nebo ji neukončí. Až 75 procent mládeže neukončí střední školu. Více než 50 procent především z ekonomických důvodů. Úroveň vzdělání je velmi nízká.

Po několika letech fungování domu Casa Hogar byly děti zahrnuty do pallotinské Adopce srdce. „V Casa Hogar poskytujeme péči pro více než 30 dětí již přes 22 let. Zajišťujeme jim kromě vzdělávání i lékařskou péči, plnohodnotnou stravu, oblečení, ale to nejdůležitější, co jim dáváme, je pocit bezpečí. Děti každý den přichází do našeho domu. Bohužel, pandemie výrazně omezila naše možnosti a po jejím odeznění nás

čeká hodně práce, abychom mohli dětem zase poskytnout plnohodnotnou pomoc. Posláním a hlavním úkolem Casa Hogar je péče o to, aby naše děti byly dobře připraveny na samostatný život v budoucnosti. Po několika letech fungování jsme děti zapojili do projektu Adopce srdce, a díky adoptivním rodičům můžeme ještě lépe naplňovat tyto cíle,“ vypráví otec Adam.

POTŘEBA NOVÉ STŘECHY

Na začátku roku 2018 se dětský domov změnil z internátního typu zařízení na denní centrum. Tímto způsobem jsme mohli poskytnout péči většímu počtu dětí. Celá tato změna byla možná i díky tomu, že nám Misijní sekretariát pallotiniů na Slovensku pomohl vyměnit jednolitou střechu nad celou budovou a vytvořit velkou místnost pro děti v podkroví.

„Tato investice byla nezbytná a také velmi drahá. Byla by pro nás nemožná bez podpory zvenčí, proto děkujeme za každé gesto solidarity, za modlitbu na tento úmysl i materiální podporu,“ říká Adam Karaszewski a ujišťuje, že každý pátek v 15.00 hod. slouží pallotini v Kolumbii mše svaté k Božímu milosrdenství, během nichž se kněží modlí i za podporovatele, jejich rodiny, blízké a na jejich úmysly. *-red-*

JAK POMOCT? Podpořit projekt Casa Hogar a projekty pallotiniů na misiích finančním příspěvkem na č. účtu: **2801175352/2010** s heslem: **Misie Casa Hogar**. **Bližší informace:** Misijní sekretariát – pallotini, Společnost katolického apoštolátu www.pallotini-misie.cz, info@misiesac.cz, tel.: +420 606 430 517

ČLOVĚK POTŘEBUJE LÁSKU NAPROSTOU, POTŘEBUJE JISTOTU

Věda člověka nespasí. Člověk je vykoupen láskou. To platí už i v čistě svět-ské oblasti. Když někdo ve svém životě zakusí velkou lásku, jako by v tom okamžiku zažil „vykoupení“, jež dává smysl celému jeho životu. Nicméně si velmi brzy všimne, že láska jemu věnovaná jeho životní problém sama o sobě neřeší; je napadnutelná a zranitelná. Může být zničena smrtí. Člověk potřebuje lásku naprostou. Potřebuje jistotu, s níž může říci: „Ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani budoucího, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od lásky Boží v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,38-39)

Jestliže absolutní láska jako absolutně jistá existuje, potom – a jediné potom – je člověk „vykoupen“, ať se mu přihodí cokoli. Toto máme na mysli, když říkáme: Ježíš Kristus nás „vykoupil“. Jeho prostřednictvím jsme si jisti Bohem – Bohem, který není nějakou vzdálenou „první příčinou“ světa, neboť jeho prvorozený Syn se stal člověkem a každý o něm může říct: „Žiji ve víře v Syna Božího, který si mě zamiloval a za mě se obětoval.“ (Gal 2,20)

(Benedikt XVI. Spe salvi, 26)

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Svátek Božího milosrdenství – nakonec zvítězí dobro

Vzpomínka Benedikta XVI.

18. května 2020 se konalo 100. výročí narození papeže Jana Pavla II. K tomuto výročí emeritní papež Benedikt XVI. poslal kardinálu Dziwiszowi do Krakova dopis, ve kterém mimo jiné čteme: „Dnes se mi zdá důležité začít na správný střed, z něhož můžeme interpretovat poselství obsažené v různých textech a který vzbudil pozornost nás všech v hodině jeho smrti. Papež Jan Pavel II. zemřel v prvních hodinách svátku Božího milosrdenství, který on sám ustanovil. Chtěl bych zde nejprve uvést malou osobní poznámku, jež nám ukazuje něco důležitého, abychom pochopili bytí a postoje tohoto papeže. Jan Pavel II. byl od počátku velmi uchvácen poselstvím krakovské řádové sestry Faustyny Kowalské, která prezentovala Boží milosrdenství jako podstatné centrum celé křesťanské víry a chtěla ustanovit svátek Božího milosrdenství. Po konzultacích pro něj papež stanovil neděli in albis. Než však učinil konečné rozhodnutí, požádal o stanovisko Kongregaci pro nauku víry, aby posoudila vhodnost takovéto volby. Dali jsme zápornou odpověď, neboť jsme se domnívali, že takové důležité a starobylé datum, plné různých významů, jako je neděle in albis, by nemělo být obtíženo novými myšlenkami. Přijetí našeho „ne“ rozhodně nebylo pro Svatého otce snadné. Ale udělal to se vši pokorou a přijal i naše druhé „ne“. Nakonec zformuloval návrh,

kterým sice ponechal neděli in albis její historický význam, ale umožnil začlenit Boží milosrdenství do jejího původního pojetí. Často se vyskytly případy, kdy na mě udělala dojem pokora tohoto velkého papeže, jenž se vzdal myšlenek jím upřednostňovaných, pokud nepřišel souhlas od oficiálních orgánů, o který se podle klasického postupu muselo žádat.

Když Jan Pavel II. vydechl na tomto světě naposledy, bylo to už po prvních nešporách svátku Božího milosrdenství. To osvětlovalo hodinu jeho smrti: světlo Božího milosrdenství zazářilo nad jeho smrtí jako poselství plné útěchy. Ve své poslední knize Paměť a identita, která vyšla téměř v předvečer jeho smrti, papež znovu krátce předložil poselství o Božím milosrdenství. Poukázal v něm na to, že sestra Faustyna zemřela ještě **před** hrůzami druhé světové války, ale již rozšířila **Pánovu odpověď na tyto hrůzy**. „Zlo nezaznamenaná konečné vítězství! Velikonoční tajemství potvrzuje, že nakonec zvítězí dobro; že smrt bude poražena životem a nad nenávistí převládne láska.“

Papežovi šlo celý život o to, aby objektivnímu centru křesťanské víry – učením o spáse – se u něj samotného dostávalo subjektivního přijetí a aby toto přijetí bylo umožněno i ostatním. Díky Vzkříšenému Kristu je Boží milosrdenství pro všechny. I když toto centrum křesťanského života je nám dáno pouze vírou, má také filozofický význam, protože – pokud

Boží milosrdenství není faktickou skutečností – musíme se vyrovnávat i s takovým světem, v němž konečná protiváha dobra vůči zlu není rozpoznatelná. Nakonec musí každý vědět, že za tímto objektivním historickým významem se Boží milosrdenství v posledku ukáže jako silnější než naše slabost. Zde musíme nacházet vnitřní jednotu mezi poselstvím Jana Pavla II. a základními záměry papeže Františka: na rozdíl od toho, co se někdy říká, není Jan Pavel II. morálním rigoristou. Tím, že poukazuje na zásadní význam Božího milosrdenství, dává nám příležitost přijímat mravní nároky kladené na člověka, i když je nikdy nemůžeme plně uspokojit. Naše morální úsilí se uskutečňuje ve světle Božího milosrdenství, které se ukazuje jako síla, jež uzdravuje naši slabost.“

Sv. Faustyna o Svátku Božího milosrdenství

Svátek Božího milosrdenství je jedním z nových způsobů úcty Božího milosrdenství, které nám předává sv. sestra Faustyna Kowalská. Sv. Faustyna měla zjevení Pána Ježíše v letech 1931–1938, během kterých ji Pán Ježíš postupně předával nové formy úcty k Božímu milosrdenství.

- O Svátku Božího milosrdenství se Pán Ježíš zmínil v roce 1931, když poprosil o namalování obrazu. Sv. Faustyna ve svém Deníčku sděluje následující slova Pána Ježíše: „Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49)

- Na více místech v Deníčku sv. Faustyna předává slova Pána Ježíše o Svátku: „Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro

ubohé hříšníky.“ (Den. 699) Pán Ježíš spojil s tímto svátkem veliké přísliby: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 300)

- Svátek Božího milosrdenství je mimořádný velikou milostí, která je s ním spojená. Milost úplného odpuštění vin a trestů je totiž v podstatě stejná milost, kterou člověk získává ve svátosti křtu. Přijmout tuto milost v den Svátku znamená, jako kdybychom byli tento den pokřtěni – vše co bylo, neexistuje. Máme před Bohem čistý, nový život.

- Pramenem života je přitom svátost smíření a Eucharistie. Pán Ježíš v Deníčku sv. Faustyny povzbuzuje: „V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milosti vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přibližují.“ (Den. 699) Pro ty, kteří se pokládají za veliké hříšníky, pro které už není Božího odpuštění, Pán Ježíš zároveň vzkazuje: „Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ (Den. 699)

- Může se to zdát divné, ale Svátek Božího milosrdenství oficiálně zavedl 30. dubna roku 2000, v den svatořečení sestry Faustyny, papež Jan Pavel II., po 69 letech od prvního zjevení. Svátek Božího milosrdenství se tedy „rodil“ dlouho, a i dnes nemá v povědomí duchovních a věřících místo odpovídající významem veliké milosti, která je s ním spojená.

- Přípravou na Svátek je Novéna k Božímu milosrdenství, která začíná na Velký pátek, končí v sobotu před Svátkem a spočívá každý den v modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství. **Abychom mohli získat milost Svátku, je potřeba v den Svátku být ve stavu milosti a přijmout sv. přijímání.**

*V roce 2023 budeme
Svátek Božího milosrdenství
slavit v neděli 16. dubna.*

-red-

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny cititele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše

říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;
na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodliš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem. "**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 23.–31. 5. 2023

21.–29. 8. 2023 / Vranov u Brna

- NASLOUCHÁNÍ BOŽÍMU SLOVU
- HLUBOKÉ MLČENÍ
- INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

*lectio
divina*

Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

Draží ctitelé Božího milosrdenství, 22. února 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a požádal o namalování obrazu Božího milosrdenství. S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Proto také vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

Připravili jsme 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350 g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Pokud o obrázky máte zájem, kontaktujte nás

na tel. 566 502 850, 774 521 531 nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ Jacques Philippe
**Malá cesta
svaté Terezie z Lisieux**

Kniha přibližuje jádro poselství mladé karmelitky, jež zemřela ve věku pouhých 24 let v roce 1897 a kterou papež Jan Pavel II. prohlásil o sto let později za učitelku církve. Známy francouzský autor duchovní literatury přibližuje, v čem spočívá ona „zcela nová cesta“ neboli „cesta důvěry a lásky“, již Terezie objevila, žila a později také předávala druhým. Kniha vychází v novém překladu. brož., 173 s., 249 Kč

■ Kateřina Lachmanová
**9 dní ruku v ruce
s Terezií z Lisieux**

Devítidenní rozjímání nad texty sv. Terezie z Lisieux, nejmladší učitelky církve.

Svatá Terezie z Lisieux (1873–1897) nás učí žít a přimlouvat se s velkou důvěrou, jako děti nebeského Otce, který je mocný a svrchovaný, ale i milosrdný a až marnotratně štědrý: „... všechno, co mám, je tvé“ (Lk 15,31). Na její přímluvu můžeme očekávat mohutný déšť růží (milostí), který slíbila před svým odchodem do nebe, obzvlášť když v nebi slaví nejen kulaté narozeniny, ale i sté výročí svého blahorečení (2023 a 2025).

brož., 56 s., 95 Kč

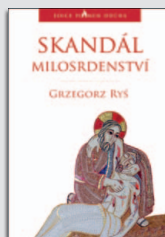
■ Mychajlo Ivanjak
**Křížová cesta
nejen za Ukrajinu**

Křížová cesta za ukončení válečného konfliktu (nejen) na Ukrajině. Kvůli válce mnozí trpí... Lidé zbytečně umírají, miliony jich musely opustit své domovy. Vydejme se na tuto křížovou cestu spolu s nimi, a hlavně spolu s Kristem, který ji pro nás již vítězně prošel. brož., 56 s., 75 Kč

■ Tomáš Halík
Via crucis

Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin. Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce z masa, srdce skutečně lidská, schopná odvahy k lásce. brož., 64 s., 89 Kč

■ Grzegorz Rys
Skandál milosrdenství

Autor je vynikající znalec Božího slova i lidských srdcí, jeho texty i kázání působí jako živá voda. Není divu, že oslovují tisíce lidí. „Milosrdenství je velkým Božím tajemstvím a v očích lidí obrovským skandálem... Neklade si podmínky, nezná žádné hranice. Dává se zdarma.“ brož., 168 s., 249 Kč

■ Michal Zamkovský
**Sedm kroků
k dobré zpovědi**

Kniha není jen zpovědním zrcadlem či seznamem hříchů, jichž se dopouštíme, ale především praktickým pomocníkem, jakousi „duchovní mapou“, která nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci. Průvodcem na této cestě je známý slovenský redemptorista Michal Zamkovský. Svěžím, a přitom hlubokým způsobem vysvětluje v sedmi bodech základní atributy dobré zpovědi: jak si uvědomit svou hříšnost a velikost Boží lásky, jaký je pravý význam zpovědi, co obnáší dobrá příprava nebo jak dosáhnout dokonalé lítosti. Dále nabízí návod na prožití zpovědi jako setkání s milujícím Otcem, popisuje, o čem má být kající skutek a jak vykročit do života po dobré zpovědi. brož., 72 s., 125 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pouť k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtěk měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

MILÍ PŘÁTELĚ, PŘEJI SOBĚ I VÁM,
ABY NÁM PÁN DAL SCHOPNOST VIDĚT VELIKOST TOHO,
CO PRO NÁS UDĚLAL, A BÝT MU VDĚČNÝ AŽ DO MORKŮ KOSTÍ...
POŽEHNAŇ VELIKONOCE VŠEM!

MONS. DÁVID TENCER